

ישוראליים

תעושים

הישראלים בחו"ל אינה מסתיימת בזה. ברור שזה אומר משהו: הרקדנים שלנו טובים מאוד. ושמה עוד משהו.

לא מהבחינה הטכנית, כמובן. הרקדנים שלנו מתחילים על פי רוב את לימודיהם בגיל הרבה יותר מבוגר מעמיתיהם בארצות אחרות. מה שאין לרקדן הישראלי כטכנאי, הוא מאזן בעוצמת הביטוי שהוא מביא עימו לבימה, בשפע הרגש שלו, החסר כל כך לרקדנים אירופיים רבים.

ממה נובע היתרון הזה, הוא סיפור ארוך ושונה לגמרי. מה שחשוב היא "התפשטות" התופעה בעולם והעובדה, שמקבלים אותם בזרועות פתוחות, כי הם ממלאים כפי הנראה חסר ממש. בעייתית יותר היא השאלה, מה מביא את הרקדנים הישראלים לנדוד על פני העולם. מדוע הם חשים צורך לנסוע לארצות אחרות. כי אין מדובר בשנות-הנדודים ההכרחיות להתפתחותו של כל אמן צעיר, שממש חייב להרחיב את אופקיו ולהתנסות במרחקים.

במקרים הבולטים ביותר – אותם ציינתי – איש מהרקדנים לא ממהר לארוז את המזוודות ולשוב הביתה. כנראה יש בליבם חשש ופחדים מהשיבה.

בעייתית יותר היא השאלה, מה מביא את הרקדנים הישראלים לנדוד על פני העולם. מדוע הם חשים צורך לנסוע לארצות אחרות. כי אין מדובר בשנות-הנדודים ההכרחיות להתפתחותו של כל אמן צעיר, שממש חייב להרחיב את אופקיו ולהתנסות במרחקים

התשובה, לדעתי, די ברורה, אבל הכל מעדיפים לעבור על כך בשתיקה. למעשה, לא נעשים מאמצים חיוביים להחזיר את הבנים והבנות הביתה. איש אינו מנסה לפתות אותם לשוב, לכן, יחד עם השמחה על ההצלחה של אמני מחול ישראלים בעולם, אנחנו חייבים להיות מודעים גם לתולעת בתפוח. בתקווה, שביום מן הימים נזכה לקבל בחזרה את הרקדנים המבריקים שאיבדנו.

הרקדנים שלנו מתחילים על פי רוב את לימודיהם בגיל הרבה יותר מבוגר מעמיתיהם בארצות אחרות. מה שאין לרקדן הישראלי כטכנאי, הוא מאזן בעוצמת הביטוי שהוא מביא עימו לבימה, בשפע הרגש שלו, החסר כל כך לרקדנים אירופיים רבים

דברים פשוטים למדי אלה נעשים סבוכים, שעה שהפרספקטיבה ההיסטורית מתקצרת לעכשיו והיום, ולכאן. כי בסטודיות ועל הבימות שלנו אתה יכול לספור את הנפקדים... כמובן שאפשר לפרש את העובדות בצורות שונות. למשל, מה פירוש הדבר, שהפרס הראשון לרקדנית בתחרות שנערכה ב"סוזן דל" ניתן לרקדנית הישראלית טליה פז, הרוקדת למעשה "תחת הדגל של הולנד"? הגאווה הלאומית שלנו תופחת, שעה שאתה רואה בשורות "באלט קולברג" השוודי המצויין את בועז כהן, לשעבר מרקדני להקת המחול הקיבוצית, ומעונה זו ואילך גם את טליה פז, שסיימה שלוש עונות כרקדנית "באלט סקאפינו" הנדרלנדי. בלהקה הולנדית זו רוקד גם הרקדן ליאור לב, פליט להקת "בת-דור".

תחת שמי הולנד רוקדים גם איתן סיבק וליאת שטיינר, המתחילה גם קאריירה של כוריאוגרפית. בכך היא הולכת בעקבות איציק גלילי, היוצר המבריק, שהוזמן ליצור השנה עבור הלהקה הצעירה של ה"נדרלנדס דנס תיאטר".

איציק גלילי יעבוד השנה גם עבור להקת הבאלט של האופרה של ג'נבה, מקום שם רוקד ישראלי נוסף, הלא הוא רפי סעידי, שיש לו כבר ותק מכובד בלהקה השווייצית. רשימת הרקדנים

מאת ראדו קלאפר

מאז ומעולם לא הכיר המחול בגבולות מדיניים. שושלת הרקדנים האיטלקים, משפחת וסטריס, היו במאות ה-18 וה-19 הפנינים שבכתר הבאלט הצרפתי. מריה טאליוני, הבאלרונה הגדולה, בת לאב איטלקי ואם שוודית, נחשבה לרקדנית צרפתיה, שכיכבה בשמי סנט פטרבורג. בראשית המאה שלנו הפכה מרים רמב"ם, הנערה היהודיה מווארשה, לדיים מרי ראמבר, מיסדת הבאלט בבריטניה. באלט שטוטגארט חייב את תהילתו לכוריאוגראף דרום-אפריקני (ג'ון קרנקו) ולרקדנית שנולדה בברזיל, היא מרסיה היידה. והכוריאוגראף החשוב ביותר של הולנד היום אינו אלא יירי קיליאן, יליד פראג.

מה פירוש הדבר, שהפרס הראשון לרקדנית בתחרות שנערכה ב"סוזן דל" ניתן לרקדנית הישראלית טליה פז, הרוקדת למעשה "תחת הדגל של הולנד"?

ואפשר היה להמשיך את הרשימה הנוצצת הזאת לאין סוף. כל אחד מהיוצרים והמבצעים הללו נדד מארץ מולדתו, כל אחד מסיבות שלו. בסופו של דבר, לא נודעת חשיבות למניעים, שהביאו אותם לחפש הזדמנויות במרחקים או לחמוק מקשיים ביתיים או מדיניים, רק התרומה שהם תרמו מחוץ לגבולות מולדתם להתפתחות האמנות היתה משמעותית.

